

Irodalom

– összeállította: Petőcz András –

MIRTSE ZSUZSA

Netrológ

– egy valaha élt költő sírtalan táblájára

Szerettem volna a réged lenni,
erdőket bújva, gombát keresve
avar közt matatni, széllel bélelt
kabátban járni, éjjel szeretve.

Szerettem volna, ha a kezedből
a tollat bármikor kikaphatnám,
mert most itt, a fejemben egy verssor
nem hagy nyugodni, hozd be a teám,

most csak a véged vagyok, ez maradt,
a talált tárgyak osztálya bezárt,
egy néni kopogtat az ablakon,
menjek már, errefelé rég nem járt

az, akit keresek. Elveszített
éveket. Milyen színűek voltak,
kérdézi, hátha mégis... Soroljam.
A naptáramban az évek – holtak.

Volt kalandozós színű, koldus év,
szorosan fogod a kezem, viszel
messzi tájakra, ahol otthon vagy,
éhes vagyok, etetsz, nem kérdezel.

Aztán hazajönni, csavarogva,
stoppal, zsebünk alján némi homok,
a tengerpartról hoztuk, emlékszel,
szemünkben templomok, régi romok.

Aztán keresek egy szűk évet is,
szinte a semmiből élünk megint,
kit érdekel, nevetünk, maradt még
kiflivég, élünk törvényünk szerint.

Hol őrzik azt az évet, amikor
színesben álmodunk? Te jól vagy már,
én még meg sem születtem. Milyen volt
akkor lenni, nélkülem? Itt nincs nyár

régóta. Hideg a szívem, kezem,
valahogy élek, jobb, ha nem látod.
Éjszaka gyakran azt képzelem, hogy
nappal van. Lehetett volna máshogy.

Soroljam? Hagyja, legyint. Nem járt itt.
Egy ilyen évet sem hoztak ide.

Sehol nem találtak meg. Valahol
szétszórtak? Mindegy. Már ráz a hideg.

Egy hűvös kövön nyugtatom kezem,
rajta idegen név, nem ismerem.
Jó lenne, jó lenne réged lenni.
Lekéstelek. Elhinni sem merem.

Most csak a lehunyt, üres szemeddel –
egy sötét szobával beszélgetek.

Papíralapú sms

Látom már megint elgyötört arcod,
a tó felszínén folyékony karcok,
elcsúszik minden, ha belenézek,
egyedül mit nézlek, mit remélek,

tányérod kezem volt, rosszul ettél,
jaj, de fáj, nagyon fáj, hogy nagy lettél,
túl gyorsan lett szárnyad, itt maradtam,
a sebesség sok volt, föld alattam,
kicsi cipőd a jeges utakon
nem csúszkál már rég, selyemarcodon
más ujj simít végig, darabokba
törik az éj, megyek araszolva,

szinte csúszva, ki tudja, mennyi van,
gyertya koppan, nem tudom, mennyid van,
tudsz-e kenyeret és tejet venni,
nehéz a város, elestél, ennyi,

itt egy tál leves, méz, ma nem ettem,
elégett lángom, hideged lettem.

Nekem a tenger...

R. Á.-nak

Nem tudom, mi történt mostanában veled.
Szememben ül a metrón, háttal magának,
hogy mi van a lehunyt szemek mögött, talán
nem tudja. Sorsa, mint egy bérlet, lejárhat...

Látott-e bárki a lehunyt szemek mögé,
számolt-e itt valaki egyszer ráncokat.
Vagy csak befelé lát már megint, odabent,
amikor meghasadt az alagút alatt
valami, réges-rég megkopott filmszalag –
bezárva egy asszonyba. Valami csoda
volt talán egyszer, holnemvolt egy gáztűzhely.
Vasárnapi ebéd, leves. Hogy micsoda

életek ülnek velem szemben egy metrón
decemberben. Most nem érdekel a korom,
csak a bőröm alatt gyűrődő emlékek.
Átázott csizmámat önmagamban mosom
szárazra. Mert ő még van, él. Én – ki tudja.
A könny a szememben még méz és áfonya.
A tenger nekem – Balaton. És mégis az
a sok szépség... Mehetnék pedig bárhova.

Az a szép gyerekkezem, az a szép, kicsi
gyerekkezem – hol vagy? Kis térképek vannak.
Foltok, sérülések, forradások. Ha még
megsimítom rajta a bőrt, talán hallgat –
mint én. Mint a tenger. Zadarnál. De mondok
mást is. Úgy jobban érzem. Vagy csak szeretem.
Megértem majd, hogy ez a sok szépség tényleg
mire volt jó. Most még sokáig keresem.

Távolhajó

Ha el tudod engedni – még épen tud érkezni.
A visszafogott perc csak a mutatót tolja el,
az idő lejárt, hidd el most a csendet. Meg fogod
találni. Valaki még hátranéz, jegyet kezel,

és visszanéz megint, hátha utánaintegetsz.
Hideg van, úgy érzed. A cipzárt ezért jól húzd fel.
Meg fog majd érkezni. Ringó kikötőbe, máshol,
és akkor örülni fogsz, hiszen tőled indult el.

Szeretted, de nem jobban, mint magadat, hirtelen
mégis észreveszed, amit talán eddig soha,
hogy most magadról kell lemondanod. Talán érted.
Vagy érte. A kis padot is benőtte a moha.

A házfalaid romosak, éppen még arra jók,
hogy ne ázz be, ha belül úgy érzed, nagyon esik.
Kabát nem kell, ahogy ablak sem ezen a szobán.
Két harmatcsepp szemed alatt. Az asztalod verik

közben, hogy már megint mit csinálsz, és miért éppen
most nem érsz rá. Csörög a telefon, nem veszed fel,
hiszen most nem elérhető az, akit keresnek,
te sem találod, bocsánat, hát hova veszett el,

miért nagyobb már megint a farmer, a pulóver,
fakul mosásban, a lepedő hiába tiszta,
az ágyad piszkosnak érzed, ahogy magadat is,
minden adósságod egyszerre fizeted vissza.

Indulni készül, kívánj neki jó szelet, kérlek,
feszülő vitorlát, csendes megnyugvást. Elesett.
Segítsd fel, kötd be, és engedd, hogy újra járjon
az, aki magánál soha jobban nem szeretett.